

Πέρα από την παρούσα ζωή.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ο απόστολος Παύλος ομιλεί για την Ανάσταση του Χριστού και γενικότερα για την ανάσταση των νεκρών και σε άλλα μέρη των επιστολών του, αλλά κυρίως στο 15ο κεφάλαιο της πρώτης προς Κορινθίους επιστολής. Και εκεί μεταξύ των άλλων λέει στον 19ο στίχο: «Ει εν τη ζωή ταύτη ηλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν». Εάν ελπίζουμε εν Χριστώ μόνο σ' αυτή τη ζωή, είμαστε οι ελεεινότεροι πάντων των ανθρώπων, οι πιο αξιοθρήνητοι.

Το λέει αυτό ο απόστολος Παύλος, αλλά και το διαπιστώνουμε ότι πολλοί χριστιανοί, ίσως η πλειονότητα των χριστιανών, επειδή παίρνουν έτσι ακριβώς το όλο θέμα της αναστάσεως –παρά το ότι είναι χριστιανοί, παρά το ότι αυτές τις ημέρες ακούν να γίνεται λόγος για την Ανάσταση του Χριστού και προσπαθούν να συνειδητοποιήσουν το γεγονός και να νιώσουν κάτι μέσα τους– πολλοί χριστιανοί είναι δυστυχείς.

Και ο βαθύτερος λόγος, σύμφωνα μ' αυτά που λέει εδώ ο απόστολος Παύλος, είναι ακριβώς ότι πιστεύουν βέβαια στην ανάσταση του Χριστού, δεν αμφιβάλλουν, πιστεύουν, αν θέλετε, γενικά και αόριστα ότι κάποτε ίσως αναστηθούν οι πάντες, αλλά το όλο γεγονός το πιστεύουν και το χρησιμοποιούν κατά τέτοιο τρόπο, που εμπίπτουν ακριβώς σ' αυτό το οποίο λέει εδώ ο απόστολος Παύλος: «Ει εν τη ζωή ταύτη ηλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν».

Ανέκαθεν υπήρχαν χριστιανοί που γιόρταζαν την ανάσταση, που πίστευαν στην ανάσταση, αλλά με την έννοια να τους προσφέρει ό,τι είχε να τους προσφέρει αυτό το γεγονός στον κόσμο αυτόν, στη ζωή αυτή. Ανέκαθεν δεν είχαν το κουράγιο να δουν το γεγονός και πέρα από την παρούσα ζωή.

Το γενικότερο πνεύμα της ανθρωπότητας σήμερα, των ανθρώπων πάνω στη γη, είναι πώς θα περάσουν καλά σ' αυτόν τον κόσμο και πασχίζουν και κοπιάζουν να βελτιώσουν την ποιότητα ζωής. Και βέβαια αυτό ως ένα σημείο είναι και επιτρεπτό και επιθυμητό, αλλά έχει πάρει στις ημέρες μας το όλο θέμα πολύ εσφαλμένες κατευθύνσεις και διαστάσεις.

Δεν είναι δύσκολο σήμερα να το διαπιστώσει κανείς προσέχοντας τον κάθε άνθρωπο, ότι είναι και οι χριστιανοί επηρεασμένοι, αλλά καταρχήν όλη η ανθρωπότητα. Καθένας, καθώς λίγο-πολύ έκανε θεό τον εαυτό του, εκείνο το οποίο επιζητεί είναι να ευχαριστεί τον εαυτό του.

Όλα κανείς τα βλέπει μέσα απ' αυτό το πρίσμα, όλα τα ερμηνεύει μέσα απ' αυτό το πρίσμα: τι τον ευχαριστεί. Δεν ενεργεί τόσο ως σκεπτόμενος άνθρωπος. Να σκεφθεί ότι πέρα απ' αυτό που αισθάνεται ή πέρα απ' αυτό που θα ήθελε να αισθάνεται κλπ. είναι κάτι άλλο, είναι ο Θεός, είναι η αλήθεια του Θεού. Να πιαστεί από την αλήθεια του Θεού, να πιαστεί από τον Θεό και να φροντίσει με βάση αυτή την πίστη στον Θεό, με βάση αυτή την εξάρτηση από τον Θεό, την υπακοή στον Θεό, να φροντίσει να επηρεάσει τον εαυτό του.

Όχι. Δεν κάνει έτσι, αλλά επιζητεί εκείνο το οποίο τον ευχαριστεί. Ευχαριστεί τη φιλαυτία του, τον εγωισμό του, τον συναισθηματισμό του, και φυσικά εδώ συμμετέχει και το σώμα και η ψυχή του ανθρώπου. Μ' αρέσει αυτό ή δεν μ' αρέσει αυτό, μ' ευχαριστεί αυτό ή δεν μ' ευχαριστεί, θέλω αυτό ή δεν θέλω αυτό και ούτω καθεξής.

Από αυτό το πνεύμα είναι επηρεασμένοι και οι χριστιανοί. Και το κακό είναι ότι πιστεύουν βέβαια – για να είναι χριστιανοί πιστεύουν στον Θεό, πιστεύουν στο Ευαγγέλιο, πιστεύουν, αν θέλετε, στο γεγονός της αναστάσεως, ότι ανεστήθη ο Κύριος – αλλά δεν πολυνοιάζονται αν αυτό το γεγονός, αν αυτή η πίστη τους έχει πιο πέρα απ' την παρούσα ζωή προεκτάσεις και αν η ολοκληρωμένη πραγματικότητα αυτού του γεγονότος είναι πέρα απ' αυτή την ζωή. Όχι. Τι βγαίνει για την παρούσα ζωή; Προσπαθεί κανείς να χρησιμοποιήσει την όλη πίστη του στον Θεό, την

πίστη του στο Ευαγγέλιο, την πίστη του στην Ανάσταση, την όποια σχέση του με τον Θεό για να ζήσει καλά.

Δεν ξέρω πώς το βλέπετε εσείς το θέμα, αλλά εμένα μου κάνει εντύπωση ότι, ναι μεν, ο Χριστός ήρθε στη γη, έγινε άνθρωπος και έπαθε και απέθανε τελικά στον Σταυρό και ανέστη, ανελήφθη στους ουραμούς και άφησε την Εκκλησία, που είναι «ο συνεχιζόμενος Χριστός εις τους αιώνας». Και η Εκκλησία, ακριβώς, έχει το Άγιο Πνεύμα, το οποίο έστειλε ο Κύριος πενήντα ημέρες μετά την ανάστασή του και δέκα ημέρες μετά την ανάληψή του, και το οποίο μένει στην Εκκλησία.

Και το έργο του Αγίου Πνεύματος, το έργο επομένως της Εκκλησίας, είναι να βοηθήσει τον καθένα, τα μέλη της Εκκλησίας και όλους εκείνους οι οποίοι θα θελήσουν να γίνουν μέλη της Εκκλησίας, να βοηθήσει, για να διανύσει ο καθένας περίπου τον δρόμο που διήνυσε ο Χριστός. Να συμπορευθεί με τον Χριστό, να συσταυρωθεί, να ταφεί τρόπον τινά ο καθένας, να αναστηθεί και να αναληφθεί στους ουραμούς. Εκεί θα κατά-λήξουμε.

Λίγοι χριστιανοί το πιστεύουν αυτό έτσι, λίγοι χριστιανοί. Θεωρητικά το πιστεύουν, αλλά στην πράξη λίγοι χριστιανοί τα θέλουν κάπως έτσι τα πράγματα. Σαν να μην τους πολυαρέσει ότι είναι έτσι. Δηλαδή ευχαρίστως δέχονται την ανάσταση, ευχαρίστως δέχονται το Άγιο Πνεύμα, ευχαρίστως δέχονται όλες τις ευλογίες του Θεού, αλλά θα ήθελαν, αν είναι δυνατόν, αυτά να είναι έτσι, για να είναι ωραία η ζωή αυτή.

Το άλλο όχι απλώς τους τρομάζει, όχι απλώς λένε οι χριστιανοί – τώρα ο λόγος για τους χριστιανούς – όχι απλώς λένε να αργήσει να έρθει, αλλά αν γινόταν να μην ερχόταν καθόλου. Και κάνει εντύπωση. Ενώ αλλιώς τα έκανε ο Χριστός, αλλιώς τα είπε ο Χριστός, αλλιώς τα θέλει ο Χριστός και αλλιώς εμείς τα παίρνουμε. Ναι μεν, τα πιστεύουμε θεωρητικά, αλλά στην πράξη τελικά αλλιώς τα πιστεύουμε, αλλιώς τα δεχόμαστε, αλλιώς τα θέλουμε.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου “Σταυροαναστάσιμα”, Β’ έκδοση, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2003, σελ. 286 (αποσπάσματα).